

[Paul Holt.]

stille sig, dersom en Biskop nægter at give Kollats over for en af et Menighedsraad indstillet kvindelig Kandidat eller kvindelig Lægmand, hvis man kan bruge det Udtryk, for Loven her gælder jo ikke blot for kvindelige teologiske Kandidater, den gælder for alle Kvinder i det hele taget. Altsaa, enhver Kvinde, som har naaet den Alder, der skal til, og som har kvalificeret sig paa en eller anden Maade, i det frivillige kirkelige Arbejde f. Eks., maa ifølge denne Lov have Adgang til at melde sig som Ansøger til et Præsteembede. Hvorledes agter den højtærede Minister at stille sig i det Tilfælde, at en Biskop nægter at give Kollats, og i det Tilfælde, at en Biskop nægter at ordinere? Der foreligger et Problem her.

Ligeledes kan der opstaa det Tilfælde, at en ny Biskop efter at være valgt af Menighedsraadene kommer til et Stift, hvor der forefindes en kvindelig Præst, men det strider imod vedkommende Biskops hele Opfattelse af, hvad en Kirke er og hvad Kirkens Orden skal være, at anerkende en saadan Præst som sand Præst. Hvad saa? Man maa nemlig være klar over, at dette Spørgsmaal er et alvorligt Spørgsmaal, at det er et Spørgsmaal, der gaar dybt i Mennesker, ikke i alle, men i mangfoldige Mennesker, for hvem Kirkens Anliggender, Kirkens Sag, er en Livssag, og det staar for mange saaledes, at det er ikke et Spørgsmaal om Kvindesag, det er ikke en Sag, der kan afgøres ud fra ganske almindelige, sæculariserede Tankegange. Der er mangt og meget, man ikke kan forstaa, baade i det almindelige menneskelige Liv — det turde man vel være villig til at indrømme —, men det gælder ogsaa, naar vi staar over for den hellige Skrift; der var det, Luther sagde engang: Naar jeg møder noget i den hellige Skrift, jeg ikke kan forstaa, saa tager jeg Hatten af og gaar videre. Det er muligt, at man ikke kan komme med en tilstrækkelig rationel Underbyggelse af, hvad der staar i den hellige Skrift; men det er ogsaa ganske overflødigt.

Hele den Udvikling, det ærede Medlem Hr. Hvidberg kom med vedrørende Bedømmelsen af den kirkelige Tradition, tror jeg nu ikke kan staa for en nærmere Prøvelse, men det vil jeg overlade til det ærede Medlems Kollega inden for den konservative Rigsdagsgruppe, det ærede Medlem Hr. Fabricius, at tage under Behandling. Jeg vil blot lige gøre opmærksom paa en enkelt Ting, nemlig at det ærede Medlem blandede Præster og Profeter sammen paa en for en Teolog ganske ejendommelig Maade. Inden for det gamle Testamente fandtes der som

bekendt baade Præster, Profeter og Profeterinder, men ikke kvindelige Præster. Men der er mangt og meget paa dette rent saglige Omraade, som jeg vil overlade til det ærede Medlem Hr. Fabricius, paa hvem man i alt Fald fra visse Kredse inden for Kirken venter i denne Sag.

Det er i øvrigt ganske ejendommeligt at følge den Argumentation, det ærede Medlem Hr. Hvidberg fremførte, et pudsigt Udtryk for det, som man drilagtigt kan udtrykke med følgende Vending: Hvad er Konservatisme? Konservatisme er det Standpunkt, som de Radikale indtog for 30 Aar siden. I denne Sag her er det jo ikke helt ved Siden af.

Der er ogsaa et Spørgsmaal her af kirkelig Betydning, som man maa tage med i Betragtning, nemlig hvorvidt det er rigtigt at lade en enkelt Menighed, i dette Tilfælde en Valgmenighed, indføre en ny Kirkeorden i Danmark. Det forekommer mig at være et noget urimeligt Standpunkt, men jeg ved meget godt, at her deles Vandene, her ser man denne Sag paa helt forskellig Maade. Her staar de to grundforskellige Opfattelser over for hinanden, hvorvidt en Kirke er en Opsummering af enkelte, suveræne Menigheder, eller hvorvidt Kirken er et stort, fælles Samfund, bygget op paa Sakramenternes Grundlag i Trosfællesskab, nærmere bestemt gennem Kirkens Bekendelse. Naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen taler om disse Spørgsmaal, skal jeg indrømme, at det paa en vis Maade varmer ens Hjerte at høre det, fordi man kan mærke, hvordan disse Synspunkter er noget, der betyder noget, er noget, der kommer fra Hjertet; men jeg kan ikke anerkende Synspunkternes Rigtighed, fordi jeg betragter denne Opfattelse af den enkelte Menigheds suveræne Ret som kirkeopløsende, betragter det som noget meget farligt for hele vor Kirke, hvis vi gaar videre i denne Retning.

Det forekommer mig ogsaa, at vi har lært noget af de Erfaringer fra Kirkens Kamp, som vi indhøstede i Besættelsestiden, de onde Aar i Krigens Tid, hvor man kunde se, hvor svagt Kirkerne var stillet, hvis de var prisgivet Statens Myndighed; og det forekommer mig, at der i denne Kirkeforstaaelse, altsaa denne Fremhævelse af de enkelte Menigheders suveræne Ret, er noget, der virker opløsende og svækkende paa Kirkens Evne til at staa imod, naar de store Angreb bliver sat ind. Ogsaa rent principielt maa jeg bekende mig som Tilhænger af Kirken som en Enhed, Kirken som et Fællesskab og Kirken som noget dobbelt, noget, der paa en Gang er noget borgerligt og no-